

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdáiban Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előzetesek, hirdetések, nyilvántartási cikkek stb. intézendők.

Nyilvántartási cikkek soronként 10 kr-ért közöltnék.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — 1 r
Fél évre . . . 3 frt — 1 r
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr
Külföldre 1 évre 8 frt — 1 r
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak tértőlátért 4 krajczár. Hivatalos hirdetések külön arány szerint számítanak. Ezenkívül minden bejelentésnél 30 krajczár helygond díj fizetendő.

Gyógyszer a tüdővész ellen.

Kézdi-Vásárhely, 1890. nov. 19.

Számtalan hasznos találmánynyal gazdagodott az emberiség a jelen században, de valamennyi között legjótékonyabb a dr. Koch Róberté, kinek sikerült egy oly szert feltalálnia, melylyel a tüdővész gyógyítható. Az egyszerű német orvos most a legünnepeltebb férfiú. És méltán, mert az emberiségnek egy oly ádáz ellenségét győzte le, mely eddig milliókat meg milliókat követelt áldozatul.

A napokban jelent meg a berlini „Deutsche Medicinische Wochenschrift“-ben Koch értekezése, melyben elmondja, mit sikerült eddig kivívnia, mennyire bizik erejében, meddig terjed hatásának köre. Eljárásában teljes bizalmat keltő, hogy nem hirdette világáig laboratóriumbeli kísérleteit, a míg csak nyulatkat és tengeri malacokat áldozó kísérletek valának; nem sarkalta az a mai tudósokban olyan megszokott féltékenykedés, hogy valahogy más meg ne előzze. Akkor állott elő a közléssel, a mikor arra a meggyőződésre ébredt, hogy immár biztos kézzel munkálkodhatik az emberiség javán.

Dr. Koch cikkét az alábbiakban ismertetjük:

A szer származása és készítése módjáról még nem közöl semmit, mert a munkálatok még nincsenek befejezve. Különben a szert az orvosok megszerezhetik Lippertz A. dr.-tól, kinek címe: Berlin, N. W. Lüneburger-strasse 28. A szer barnás színiú tiszta folyadék, mely különösebb elbánnal nélkül is eltartható. Használatkor e folyadékot meg kell higitani tiszta párolt vízzel. Azonban a higitott folyadék bomlékony, baktériumok tenyésznek benne. Az ilyen bomlásnak indult higitott folyadékot nem szabad használni. Csélszerű a higitott folyadékot hevítéssel csíráltatani (sterilizálni) és gyapottal elzárt edényben tartani, vagy pedig 0-5 százalékos fenolos vízzel kell készíteni. Ha többször is forralják, a hatása romlik.

Ha valaki a szert beveszi, nincs hatása; a bőr alá kell befecskendezni. Befecskendésre dr. Koch az ő baktérium-fecskendőjét használta, mely kis gumilabdára jár, nem tolokára. Ezernél több fecskendést ejtettek meg így, a nélkül, hogy a fecskendő egyetlenegyszer is tályogot támasztott volna. A beoltás e helyütt csaknem egészen fájdalommentes, izgatót nem keltő. Egészséges felnőtt emberre már 0-25 köbcentiméter is élénk hatással van.

Azokat a jelenségeket, melyeket 0-25 köbcentiméternyi folyadék az emberen támaszt, magán figyelte meg a karjába tett oltással. Három-négy órával a befecskendezés után az embernek sajognak a tagjai, teste elbágyad, köhögés erőlteti, lélegzése akadozik. Az ötödik órában hevesen kirázza a hideg, mely majdnem egy egész óra hosszat eltart s rosszullet esetén hányás kíséri. A test hőmérséke 39-6 Celsius-fokig emelkedett; 12 óra múltán minden kellemetlenség megszűnt. A hőmérsék más napra rendes fokára süllyedt, de a nagy bágyadság még néhány napig eltartott; ugyanez ideig a befecskendezés helye is kissé fájdalmas és megvörösödött maradt.

Az a határ, melyen a szer egészséges emberre hatni kezd, körülbelül 0-01 köbcentiméter, vagy is a százszoros hígításból vett 1 köbcentiméternyi folyadék. Ez a dózis a legtöbb emberen csak enyhe tagfájást és mulékony bágyadságot támasztott s a test hőmérsékét néha 38 fokra emelte. Ugyanezt mondhatjuk a beteg, de nem tuberkulózisos emberről. Ellenben egészen másképpen nyilvánul a hatása, ha tuberkulózisos emberbe oltunk be ugyanakkora dózist. 3-5 esztendő gyermekeknek csak a tizedrészét számíthatjuk, vagy is 0-001 köbcentimétert; a kik gyöngék, még ennek is felét kapják, vagyis 0-0005 köbcentimétert.

Az a határ, melyen a szer egészséges emberre hatni kezd, körülbelül 0-01 köbcentiméter, vagy is a százszoros hígításból vett 1 köbcentiméternyi folyadék. Ez a dózis a legtöbb emberen csak enyhe tagfájást és mulékony bágyadságot támasztott s a test hőmérsékét néha 38 fokra emelte.

Ugyanezt mondhatjuk a beteg, de nem tuberkulózisos emberről. Ellenben egészen másképpen nyilvánul a hatása, ha tuberkulózisos emberbe oltunk be ugyanakkora dózist. 3-5 esztendő gyermekeknek csak a tizedrészét számíthatjuk, vagy is 0-001 köbcentimétert; a kik gyöngék, még ennek is felét kapják, vagyis 0-0005 köbcentimétert.

Nagy általános és helybeli reagálás áll be. A hi deglelés hidegrázással kezdődik s a test hőmérséke 39 Celsius-fok fölé, sőt 40-41 fokra szökkenhet. Egyszersmind tagszaggyatás, köhögés, nagy bágyadság, gyakran rosszullet és hányás is jelentkezik. Némelykor enyhe sárgaság vagy kanyarószér elváltozás mutatkozott a mellén és a nyakon. Ez az állapot rendszeren 4-5 órával a befecskendezés után kezdődik s 12-15 óra hosszát tart. Kivételesen később kezdődhetik s akkor nem is ér el akkora fokot. A betegeket a lázas állapot nem nagyon gyöngíti el; mihelyt szűnik, jól kezdik magukat érezni, sőt utóbb jobban érzik magukat, mint annakelőtte.

Óva int Koch mindenkit, hogy az új szert sematikusan, minden tuberkulózisos betegnél ne alkalmazza. Az orvoslás alkalmasint legegyszerűbb lesz a kezdődő tüdővész és az egyszerű külső tuberkulózis eseteiben. A tuberkulózis más formáival szemben azonban teljesen érvényesíteni kell az orvosi tudományt és individuumok szerint megválogatni a szereket, a melyek az új eljárást támogatják. Sok esetben azt vette észre, hogy az ápolás a fődolog; ezért azt hiszi, hogy a szert mindig megfelelő intézetekben kellene alkalmazni, a hol a beteg gondos megfigyelése és ápolása jobban lehetséges, mint bejáról vagy otthon.

Hogy az eddigi gyógyításmódok: a hegyi klíma, a szabad levegő, a specziifus táplálás stb. kedvezően foguak-e egyezni az új eljárással, azt most még nem tudja; de azt hiszi, hogy e faktoroknak is nagy haszna lesz, főképp az elhanyagolt, súlyos esetekben és a lábadozás stádiumában. Az agy-, gége- és miliaris tuberkulózist illetően nem tapasztalhatott még semmit, oly kevés anyag volt rendelkezésére.

Az új gyógyításmód sikerére főleg az szükséges, hogy mielőbb megkezdjék. A tüdővész kezdő stádiuma a kura tulajdonképpen tárgya, mert ezzel szemben a hatás teljes; éppen ezért késze-

A „Székelyföld“ tárczája.

Egy pár javaslat a t. nőegylet figyelmébe.

(Felolvastattat a nov. 15-én tartott fillérestélyen.)

Tisztelt Fillérestély!

Nagyon érzem magam is, hogy ez a megszólítás szokatlan; de hát mit tegyek? Ha az előttem járó szerencsétlen flótások (értem a felolvasókat) nyomdokait követem, úgy kezdem, hogy: tisztelt hölgyeim és uraim! ezen esetben a teremtés uraival: a férfakkal jövők kollízióba, a kikkől pedig tudva van, hogy első szeretnek lenni mindenütt, a hölgyeknek pedig csupán látszatát engedik nagylelkien át az elsőségnek, de csakis ott, a hol ezt az ő drága „én“-jük minden legkisebb megrovódítása és hiúságuk legesekeélyebb megsértése nélkül tehetik. Szeretik ugyan fogtatni, hogy a hölgyeké az elsőség; de csak azért, mert édes megnyugvást találnak abban a tudatban, hogy ez a valóságban másképp van. Forogna csak koczán a férfi elsősege; fenyegetné csak árnyéka a veszélynek az ő hegemoniáját: bizonyára habozás nélkül követné az állatkirály példáját, a mely az elejtett prédát csak akkor engedi át párjának, midőn már ő magát belőle teljesen kielégítette. A férfakkal tehát nem tréfálok, mert ismerem őket és kerülni akarom a pár os viaskodást, melyből eddigelé nekem már úgy is eléggé kijutott.

Ha pedig ezzel a megszólítással kezdeném felolvasásomat, hogy: tisztelt uraim és hölgyeim! ezen esetben darázs-fészekbe nyulnék és kitenném magamat annak az iszonyu veszedelemnek, hogy bizonyos éles nyelvecskék és rózsás körmecskek közeli hatáskörébe esném; pedig inkább kiállok egy sereg Mannlicher puská elé, — főként ha nincsenek megtöltve — semmint magamra haragítsak csak egyetlen egyet is abból a rettenetes hadseregéből, a mely a világnak Semiramisokat, Judithokat és — Xantippákat adott. Minthogy tehát békében akarok élni mindkét nembeli embertársaimmal, még a megszólításban is semleges térre kellett menekülnöm. Mint mondtam: szokatlan és rossz ugyan e megszólítás; de mégis van egy elvitáztatlan érdeme, s ez az, hogy — eredeti. Legálább tudtommal e megszólítást még senki sem használta előttem s így bátran elmondhatom, hogy az az én találmánym. Azonban nem óhajtván reá szabadságot kérni és belőle monopoliumot csinálni, megengedem utódaimnak is, hogy használhassák, ha izlésükkel megegyez.

De azt hiszem, ennyi untig elegendő a megszólításból. Ezzel, tisztelt Fillérestély, eljutottam volna oda, a hol minden tisztességes ember kezdeni szokta, t. i. az elejére. Méltóztassék elhinni, tisztelt Fillérestély, elég baj az nekem, hogy még csak az elején vagyok, holott már a végén szeretnék lenni. Persze, ez az óhajomás körülbelül egyértelmű annak a bizonyos csizmadia-inasnak, a ki

a boros üveget eltörte, eme felkiáltásával: „Bár csak már meg volnék verve!“ Tudta a jámbor, hogy a lábsziját ki nem kerüli, valamint én is érzem, hogy a vereség ezuttal rám nézve is mulhatatlanul bekövetkezik. Szeretnék tehát már túl lenni rajta. Csupán az az egy vizsgálatom van, hogy a ma estei szerepembe olyanformán estem bele, mint Pilátus a Credóba. Csak ma délelőtt tudtam meg ugyanis, hogy a dolog nem tréfa; török vagy szakad, de felolvasnom okvetlenül kell, mert a meghívók a nevem is ki van nyomtatva. Nem téven senki nekem ígéretet a mai estélyre, először egy neme a dacznak ébredt föl bennem, hogy hát: csak azért sem! (Hiában, sokat tanultam a hölgyektől.) Hanem azután jobban meggondolva a dolgot, megadtam magamat sorsomnak. Itt ülök tehát, még mindig azon töprenkedve, hogy tulajdonképpen miről is olvassak fel? Mert hát, ugye bár, nem vetemedhetem arra a vakmerőségre, hogy valamelyik szellemes írónk zamatos munkájával rukkoljak elő? Ez minálunk nem szokás; ilyesmire vállalkozni tehát csakugyan vakmerőség lenne. Onnét tudom, mert egyszer megcselkedtem s akkor is elítélték érte. A mi közönségünk ebben a tekintetben nem egyenlő mértékkel mér a felolvasóknak és a szavalóknak. Ez utóbbiaknak ugyanis megengedi, hogy jeles költőknek kiválóbb műveit adhassák elő; a felolvasóktól ellenben megköveteli, hogy saját elmeszüleményükkel álljanak elő. Azt hiszem, mindnyájunk

resen szükséges most, hogy a kezelő orvos jókor ráismerjen a tüdővészre. Az az orvos, a ki minden rendelkezésére álló eszközzel, különösen a köpet megvizsgálásával, nem törekszik arra, hogy a tüdővész lehetőleg jókor konstatálja, az nagyot vétkezik betege ellen, mert ettől a diagnózistól s az ennek alapján végzett különös kezeléstől függhet a beteg élete. Kétség esetén injekciókísérlettel győződjk meg az orvos arról, vajjon van-e tuberkulózis vagy sem. Csak akkor lesz az új gyógyítási mód igazi áldása az emberiségnek, ha elérjük azt, hogy lehetőleg jókor kezelés alá jöj-jön minden tuberkulózis-eset s nem kerül a sor olyan elhanyagolt elfajulásokra, melyek folyvást új meg új forrásai lesznek az infekciónak.

A vasárnapi munkaszünetről szóló törvényjavaslatot — mely már keresztülment a bizottsági tárgyaláson — értesítésünk szerint a munkásbeteg-ségélyezésről szóló törvényjavaslatlaltal egy időben tárgyalja a törvényhozás. Baross Gábor kereskedelemügyi miniszter ugyanis azt tervezi, hogy a két törvényjavaslat egyszerre, még pedig a jövő évi május elseje előtt, minden körülmények között életbe léptethető legyen.

A képviselőház a földmívelési miniszterium költségvetésének tárgyalását folytatta e hó 14-én. Boross Béni a filloxera elleni védekezés ügyével foglalkozott. Petrich Ferencz a haltenyésztes ügyében szólalt föl. Kaas Ivor br. egyes vízszabályozási társulatokra hívta föl a miniszter figyelmét. Kiss Albert Boross Béni vel polemizált. Wittmann János az állategészségügyről beszélt. Felszóltak még Hermann Ottó, Móricz Pál és Szendrey Gerzson. — A 15-ki ülésen br. Kaas Ivor interpellált a Koch féle találmányra nézve.

T a n ü g y.

A kézdi-orbai róm. kath. tanító egyesület a tanítói nyugdíj-törvény revíziója tárgyában a következő feliratot intézte a képviselőházhoz:

Mélyen tisztelt Képviselőház!

Midőn a sajtó útján nyert értesülünk szerint a néptanítók nyugdíjazásáról szóló 1875-ik évi 32. t. c. cikknek revíziója alapján az új tanítói nyugdíj-törvényjavaslat már nemcsak a mélyen tisztelt Képviselőház böles elbírálása alá kerülend: a háromszékmegyei kézdi-orbai róm. kath. tanító egyesület, hazánk többi társaságaitól együtt, vezérelve azon erős meggyőződéstől, hogy a nemzeti népnevelés ügyének fejlődése szorosan összefügg a nemzeti művelődés szerény napszámosságainak a néptanítók anyagi helyzetével, erkölcsi kötelességének ismeri, a mélyen tisztelt Képviselőház előtt rámutatni azon nagy csapásra, mely Magyarország 25000 felekezeti és községi tanítóit ezen új törvényjavaslat valószínűsítéséből fenyegeti és fel-emelni alázatosan könyörgő szövegét az iránt, hogy a határozataiban mindig böles és méltányos mélyen tisztelt Törvényhozástól ezen igazságtalan és méltánytalan intézkedést tartalmazó tör-

vényjavaslatlaltól döntő szavazatát megvonni kegyeskedjék!

Ugyanis a napi és szaklapokban nemrég megjelent és senki által meg nem czáfolt közlemény szerint a tanítói nyugdíjtörvénynek új módosítványát az ország összes felekezeti és községi tanítóira nézve a nyugdíjaztatást ezután is csak 40 évi szolgálat után helyezi kilátásba; sőt még olyan intézkedésről is szól a fáma, hogy a 300 forintnál csekélyebb javadalmazású tanítók fizetése nyugdíj-alapunkból fog a minimumra kiegészítettetni, vagyis más szóval, mi szegény tanítók fogunk kényszerítettetni keservesen összegyűjtött filléreinkből fizetni a tanítókat. Ellenben az állami tanítók, a mi különben méltányos is, 30 évi szolgálat után fogják nyugdíjukat élvezni.

Mélyen tisztelt Képviselőház! A gyermekeit egyenlő szeretettel ápoló anya, a haza, törvényalkotásaiban nem tesz különbséget gyermekei között akkor, midőn az állami nyugdíjintézet tagjaivá lenni kötelezi a felekezeti és községi tanítókat is, sőt annak idejében őket az adófelhajtási mód szerint erővel is kényszerítette, midőn ezektől s az ezeket díjazó községektől ugyanannyi tagilletményt követel, mint az állami tanítóktól, midőn a felekezeti és községi tanítóktól annyi fáradságot, annyi munkát, annyi kvalifikációt, annyi törvénytiszteletet, annyi áldozatot, annyi sikert és eredményt vár a hazai népnevelés terén mint az állami néptanítóktól: hát akkor tegyen szűkkeblű, kasztszerű megkülönböztetést, midőn gyarló helyzetű szegény tanítóink aggkorukban való ellátásáról, vagy ezek özvegyei és árvái segélyezéséről van szó? és csupán csak azért tegyen ilyen megkülönböztetést, mert azok nem állami, hanem felekezeti vagy községi tanítók?

Ez a mily indoklással, épp oly igazságtalan eljárás lenne.

Hiszen mi is, ugy mint az állami tanítók, ugyanazon törhetlen kintartással dolgozunk a „hon derületén”, ugyanazon fáradsággal ugyanazon szorgalommal, ugyanazon buzgalommal ugyanazon igazságtalansággal izsakadunk, elölködünk a népkultúra szellemi palotájának részei összehordásában, a nemzeti művelődés erősítésében, gyarapításában; mi is, kik pedig többen vagyunk — egyenlő áldozatot hoztunk és hozunk az állami nyugdíjintézet fenntartására, egyenlő kötelességszerű tiszteletet ismerünk és tanusítunk a hazai összes, mint jelesen a népnevelési törvények iránt, mi is tehát lelkiismeretesen teljesített kötelesség fejében ugyanazon elismerésre és méltánylásra, mint jogos osztályrészre számíthatunk, minket is, a bár kifáradt aggkorunkban való vizsgáztatás tekintetében, ugyanazon mértékben az osztó igazságnak illet meg, mint a nálunknál sokkal kedvezőbb helyzetben levő állami tanítókat kik fizetésüket havonként pontosan kapva, minden aggodalom nélkül viselik az élet terhet, míg azonban mi a rendetlen, gyarló és gyakran bizonytalan fizetés miatt általában csak tengünk, nagy rész pedig közülünk, mint a kántortanítók, külön fizetés nélkül, csupán kántori silány kepe jövedelmük után végzik az egyház mellett a tanítói teendőket is.

Ugyanezért tiszteletteljes bizalommal esedezünk a mélyen tisztelt Képviselőház előtt, hogy a néptanítók nyugdíjazásáról szóló 1875. évi XXXIII. t. c. cikk törvényhozái hatalmánál fogva oda módosítani, hogy az összes felekezeti és községi tanítók is úgy, mint az államiak 30 évi szolgálat után részesíttessenek teljes nyugdíj élvezetében;

egylet maga elő tüztől, bátor lesznek egy pár szerény javaslatot előterjeszteni. Kiteszem ugyan magamat azon eshetőségnek, hogy némelyek talán félre fognak érteni és így kiáltanak föl: „Adtál uram esőt, de nincs köszönet benne!” Ám én az a vizsgáztatom magamat, hogy a többség, megértve intenciómat, nem fog kövekkal meghajgálni.

Mindenek előtt azt indítványozom, hogy ezen estélyek címét a tisztelt nőegylet változtassa meg. A nőegylet méltósága, czéljának nemessége ugy hozza magával, hogy még árnyékát is távol tartsa magától mindannak, a mi a humberg színezetével bír és a valóságnak teljesen meg nem felel. Méltóztatnak-e tudni, mit jelent ez a szó: fillér? Ez egy régi pénzünknek a neve, a mely a mai krajeznárnál is jóval kisebb értéket képvisel. Világos tehát, hogy estélyeink, hol a belépti díj 3 piczula s hol „a fölfizetések is halás köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak”, a fillérestély címet jogosan nem viselhetik.

A „jótékony nőegylet” elnevezésre is van némi észrevételem. Az etimologusok, a Szarvas Gáborok azt mondják, hogy az a legjobb szó, a mely a hozzá kötött fogalmat legtökéletesebben kifejezi. Mindnyáján tudjuk, hogy a mi nagyon tisztelt nőegyletünk a „jótékony” jelzőt teljes mértékben megérdemli; de kérdem: kik élvezik jótékonyas-

nemkülönböben hogy özvegyeink és árváink ne koldus-alamizsnát, hanem az igazság és méltányossághoz mért segélyt nyerjenek és hogy a nyugdíj-alap eredeti rendeltetésére, nem pedig a tanítók fizetésére fordíttassék.

Hódolatteljes tisztelettel vagyunk a mélyen tisztelt Képviselőháznak

A háromszékmegyei kézdi-orbai róm. kath. tanító egyesületnek Kézdi-Szentléleken 1890-ik évi október hó 29-én tartott közgyűlése határozatából.

Alázatos szolgálai:

Bartha Ágoston s. k.
tan. egyleti elnök.

Kovács Ferencz s. k.
tan. egyleti főjegyző.

Különfélék.

— Személyi hír. Zágoni br. Szentkereszty Stephanie, városunk diszpolgárnője s. humán intézeink nagyérdemű alapítója, egyleti ügyek elintézése végett hosszabb tartózkodásra városunkba érkezett.

— Időjárásunk téliesre változott. A Nemere kis öcsöce, az Ojtoz szele, meglebentette szárnyait s megrakta hóval a közeli hegyeket. A mezőknek is jutott egy kis izelítő télőle. A légkör egészen áthűlt s az éjjeli erős fagyok beállottak.

— Mulatságok. Már minálunk ugy látszik, hogy a jövő évi farsagot átpltánták az idei öszre, mert ugyancsak egymást érik a mulatságok. Alig aludtuk ki a szombatot, készülünk a vasárnagra; fodrászok, szabók, szobaleányok egyebet sem csinálnak, mint kőszitik az urat meg az asszonyt mulatságra. Még az a szerencse, hogy csupa filléres mulatságok járnak, ezeket szigorú takarékoság mellett egy pár firtal utól lehet érni; de jaj lenne, ha mindezek „egyszerűség” jelszavú bálók lennének. — Mult szombaton a nőegylet tartotta meg szokásos fillérestélyét egy félteremnyi közönséggel. A program első pontja az volt, hogy Erdélyi Károly ur alaposan leolvasta a nőegyletet. A keserű orvosságot szörppel édesítik; a felolvasó ur játszi humorral mondá el, a mit mondani akart. Nem tudom, hogy használni fog-e az orvosság, de hogy csinosan volt kiállítva, az már bizonyos. A ki meg akarja kóstolni, mai tárczámban megtalálja. A felolvasás után Pollák Augustus k. a. énekelt a szokásos rossz zenekisérettel. Amde szép érczes hangja így is érvényre jutott s sok évet nyujtott a közönségnek. Végül Szőcs Irén k. a. szavalt nagy hatással. Műsor után táncvizigalom volt. Az estély ügyes rendezése Deák Árpád honvéd-főhadnagy és Benkő István urakat dicséri.

Vasárnap a műkedvelő-egyesület lépett a sörpöbba, rendezvén egy igazán fényesen sikerült társas-estélyt. A ki megjelent e mulatságon, azon kellemes felfedezésre jutott, hogy városunkban sokkal több a szép leány, mint a hogy hinnők. Az a csinos leánysereg, mely ezuttal először jelent meg tánczterünkben, meglepő szép látványt

igazságérzete azt sugja, hogy az egyenlőséget a felolvasók és szavalók között helyre kellene állítani. Vagy meg kellene követelni a szavalóktól is, hogy csak a saját műveiket szavalhassák (szurkoljanak ők is, mint jobb sorsra érdemes felolvasó kollegáik); vagy meg kellene engedni a felolvasóknak, hogy tetszés szerint akár saját mezükben, akár idegen tollakkal ékeskedve jelenhessenek meg a közönség előtt. Csak hogy ez utóbbi esetben nevezék is meg a madarat, melynek tollait bemutatják. Meg vagyok győződve, hogy e reform létesítése esetén a nőegylet sohasem jőne abba a helyzetbe, hogy felolvasót ne kapjon. A mint akad mindig szavaló, ugy akadna mindig felolvasó is. Eppen azért ajánlom javaslatomat, mint nagyon praktikus és fontosat, a tisztelt nőegylet nagybecsű figyelmébe.

Ime, tisztelt Fillérestély, ezzel a javaslatlaltal megtaláltam felolvasásom tárgyát is, és így belezökentem a rendes kerékvágásba. Tartok ugyan tőle, hogy az ut, a melyen megindultam, kissé döcögős lesz és megrázza azt, a ki felül a széke-remre; de elnézést kérek. Méltóztatnak tekintetbe venni, hogy ez az ut csupa jó szándékkal van kikövezve.

Hogy tehát gyenge tehetségem szerint én is szolgáljak a nemis ügynek, melyet a tisztelt nő-

gának áldásait első sorban és legnagyobb mértékben? Ki viszi el az estélyek jövedelmének orosz-lán-részét? Nemde a cigányok, vagy ha ugy jobban tetszik: a zenészek? Az volna tehát az én alázatos véleményem, hogy a jótékony nőegyletnek a „cigány- vagy zenészpártoló egylet” nevet kellene felvennie. Aztán meg azoknak a szegényeknek, a kik a jótékonyaság mara dék áldásaiban szoktak homöopatikuss adagokban részesítettetni, másképpen is lehet segíteni a sorsukon. Meg kell ugyanis nekik egyszerűen hagyni, hogy a míg mi vigadunk és tánczolunk az ő tiszteletükre és a zenészek javára (jobban szeretnék, ha az ő javukra és a zenészek tiszteletére tánczolnának), tátsák ki szorgalmasan a szájukat, hogy a sült galambok beléjük röpülhessenek. Tudvalevőleg ezeknek az áldott madaraknak már rég időtől fogva az a szokásuk, hogy a tátott szájukba szívesen belerepülnek. Minő egyszerű dolog! Valóságos Columbus tojása és méltó a szabadsalomra; csak az a csodálatos, hogy már rég fel nem találták az emberek.

Még van egy szerény javaslatom. Fillérestélyeink dicséretes módon kezdenek ugyan kibontakozni a kedélyesség, fesztelenség és háziasság nyúgeiból; de még ma sem eléggé feszesek, fényesek és ridegek arra nézve, hogy a mai kor finom izlésű gyermekeinek

nyújtott. De kezdjük elől a dolgot. A műsor első pontja felolvasás volt, melyet jövő számunkban fogunk közölni. Ezután vegyes kvartett következett, melyet Jancsó Amál, Klünglein Etel k. a. ok, Czibalmos Ferencz és Molnár Kálmán urak énekeltek igen szépen és hatásosan. A közönség zajosn megtapsolta és megújra zta a szép dalt. A betanítás és vezénylet érdeme a Czirmay Árpád uré. A műsor legfényesebb pontja a Selyei Tóth Albert ur által előadott „Légy” című monolog volt, mely meggyőződésem szerint nagyobb szabású alkotás volt, mint a mennyit vidéki színpadokon műkedvelőktől látni szoktunk. Egy gondosan kidolgozott egész volt az, mely igazi és teljes műlvet nyújtott. A szünni nem akaró tapsvihar ezuttal csakugyan igaz volt s jól is meg lett érdemelve. Végzetül Czibalmos Ferencz ur magánadla zárta be a műsort. Verner bencsüdalát a „Sákingeni trombitás”-ból énekelte zenekísérettel szép hangon, mély érzéssel. A gyönyörű dal nagy tetszést aratott s Czibalmos urnak a közönség sűrű tapsaira népdalokkal kellett megtoldania. Műsor után nyomban felharsant a zene s a jókedvű ifjuság vidám tánczra perdült. Anuk a sok szép leánynak ugyancsak nem lehetett panasza az ifjuság ellen, mert petrezselyem-áru lúlsról szó sem volt, minden épkézláb ember tánczra kerekedett. A kedélyes mulatság reggel felé ért véget.

— **Gyászjelentés.** Alólirottak a maguk, közeli és távoli rokonaik nevében szomoruan tudatják a jó és szerető anyja, nagyanyja, testvér és sógorasszony özv. Fejér Sándorné szül. Hamar Berta élete 52-ik, özvegysége 1-ső évében, rövid szenvedés után, szívhűdéssel f. hó 19-én reggeli 5 órakor történt csendesen kimúltát. A boldogult hült tetemei f. hó 21-én d. n. 3 órakor fognak Bereczkben, a családi sírboltban örök nyugalomra tételni, lelkéért pedig f. hó 22-én d. e. 8 órakor fog az engesztelő szent miseáldozat az Urnak bemutatatni. Béke poraira! Bereczk, 1890. november 19-én. Dr. Fejér Kálmán és neje Bogdán Irma; Fejér Berta és férje Gyártás Győző s gyermekeik: Gizella, Ilona; Fejér Ilona és férje Wallachy Károly s gyermekük: Piroksa; Fejér Ida és Irén. Hamar Lajos. Hamar Ignác. Hamar Albert. Özv. Székely Györgyné szül. Fejér Erzsébet. Fejér Károly és neje Piger Anna.

— **Tűz.** Kézdi-Polyánból írják: Községünkben múlt szombatn este 8–9 óra között tűz volt. Szántó András közs. pénztárosnak a Borviz-utca mellett fekvő laktelken egy kazal szalmáját gyújtotta fel valamely gonoszlevő. Szerencsére szélcsend s még mindenki ébren volt és így gyorsan ártalmatlanná lehetett tenni az épületek sűrűsége miatt különben veszélyes tüzet.

— **A gyulafalva-kovásszai iparvasút műtanrendőri bejárását a kereskedelemügyi m. kir. miniszter november hó 20. napjára tűzte ki.** Összejövetel d. e. 9 órakor a kovásszai község házánál. A bejárás vezetésével Dobieczy Sándor felügyelő bízott meg. Az építető czég Horn Dávid és társai a megnyitás alkalmából számos meghívót küldött szét, úgy hogy a bejárás igen fényes és ünnepies jellegű lesz.

igényeit teljesen kielégíthetnék. Azon kellene tehát lenni, hogy fillérestéyleinkből a kedélyességnek, egyszerűségnek és háziasságnak még a nyoma is minél előbb és minél alaposabban kiküszöböltessek. A rendezőségnek e végből egy szabályzatot kellene kidolgoznia és azon lennie, hogy annak minden pontja szigoruan megtartassék. E szabályzatba fel kellene venni, pl. hogy a hölgyek csak a legfényesebb és legkitűzéstalanabb estélyi öltözékekben, a férfiak pedig csak lakk, klakk- és frakkban jelenhetnek meg. A hölgyeknek kötetést vagy egyéb munkát hozni, a férfiaknak pedig szivarozni, inni vagy kártyázni a zenészek javára eszközözendő megbírságotlaltatás terhe alatt tiltatik; és így tovább.

De nem folytatom, mert a jövő alkalomra is jó lesz hagyni valamit. Azt hiszem azonban, miszerint ezuttal sikerült magamat oly alaposan meggyőltetnem, hogy nem igen leend alkalmam a maihoz hasonló kényszerfelolvasás tartására. Ebben az édes reményben van szerencsém magamat nagybecsű kegyeikbe ajánlani.

Erdélyi Károly.

— **80.000 forint jótékony czélra.** Bródy Zsigmond lapkiadó és szerkesztő f. hó 15-én ünnepelte 50-ia születésnapját, mely alkalomból közel 80 ezer forintnyi összeget adományozott humanitárius és publicisztikai célokra. Ezen összegből 20 ezer forintot az akadémiának hagyott publicisztikai jutalomra, 20 ezer frtot pedig a hírlapírók nyugdíjintézetének hagyományozott.

— **Nemzeti ajándék Kochnak.** Frankfurti lapok szerint a német császár azt óhajtja, hogy a birodalmi gyűlés, vagy a porosz képviselőház két millió márká nemzeti adományt szavazzon meg Koch számára, az egyik milliót neki magának, mint nemzeti jutalmat, a másikat pedig bocsássa rendelkezésére, hogy egy emeledő új kórházban tovább alkalmazhassa és fejleszthesse találmányát.

— **Nyilvános számadás és köszönet.** A helybeli jótékonyczélu nőegylet folyó évi november hó 15-én rendezett fillérestéylen begyűlt: belépti díj-ból 16 frt 70 kr, felülfizetésből 1 frt 30 kr, összesen 13 frt. Felülfizetni szívesek voltak a következők: Benedek István alezredes 1 frt. Deák Árpád, dr. Sinkovits Aurél, ifj. Jancsó Mózes szgy. 70–70 krt. Nagy Lajosné, özv. Bartha Józsefné 40–40 krt. Zayzon Lázárné, Konecz Sándor, Mérey Tivadar 30–30 krt. Szentiványi Kázmér százados, Nagy Ferenczné szeszgy., Benkő István, özv. Hankó Ivánné, Tóth Istvánné, Tóth István, Zsigmond Gergely, Kis Mózes, Gyárfi N., Szenkovics Jenő, Fejér Antal 20–20 krt. Kovács Sándor, Snelka Teréz, Baka Mihály, Wértán István, id. Szőcs János 10–10 krt. Fogadják fentnevezettek nőegyletünk halás köszönetét. Kelt Kézdi-Vásárhelytől, 1890. november hó 17-én. Kiss Károlyné n. e. pénztárnok.

CSARNOK.

Történelmi kor- és jellemrajzok.

Irta bitai Baikó Lajos 1848–49. h. hadnagy.

VI.

Muszká dolgok.

(Vége.)

A mit később fogságunk ideje alatt észleltem, arról egy könyvet írhatnák; itt tehát futólagosan csak egy pár esetet érintek.

A míg a muszkák foglyai voltunk, állapotunk a mostoha körülményekhez képest tűrhető volt, de a mint átmentünk Ausztriának, minden, de minden rosszabbra fordult: a rend- és rangjelvényeket leszedették, egyenruhánkat minden díszítéstől megfosztották, és mi úgy néztünk ki, mint a lombtalan pálmafa. Kenyerünket minden harmadnap egy vetették be az ajtón, mint a hogy szokták az állatseregletbe a fenevadaknak.

Egy ilyen alkalommal, a mint egy honvédtiszt a behajított kenyér után lehajlott, egy más kenyér úgy találta arczba, hogy azonnal orrából-szájából a vér omlani kezdett. Ez sem volt rest; a véres kenyeret felkapván, úgy visszadobta, hogy a behajító osztrák katona azonnal hanyatt bucskázott. Erre természetesen a mellette levő négy osztrák katona szobánkba rohant s minket válogatás nélkül oldalfegyvereikkel ütöni, vágni kezdtek. Mi az önvédelem jogával élve, a dühöngő osztrákokat lefegyvereztük, de a nagy zajra és az osztrák profosz lekiáltására a muszkák szuronyt szegezve, az emeletbe kezdtek felrohanni. Mi megijedve, a folyosóra mind kimentünk s fehér kendőnket magasan tartva, sorakoztunk. A vezérő orosz tiszt, látva a békejelvényt, minket kihallgatott, a véres tisztelet megtekintette, az általunk elvett oldalfegyvereket átvéve, a lefegyverzett emberekkel együtt távozott s ezzel vége volt benn mindennek, de nem úgy ám kiűn a városban. A kaszánya udvarán adott riadó hangja messze terjedvén, új riadóra adott alkalmat, minek folytán rövid idő alatt két orosz s egy osztrák brigád állott fegyverben, az utcákon pedig a magremült nép jujveszékelve kiáltotta: „Revolució! Revolucion!” Persze a nagy hegy egeret szült; egyéb és több nem történt; ki mit kapott, maradt azzal.

Ennék a nagyra futt katonai lázadásnak is volt valami jó következménye: később a kenyeret tisztaságesebben adták be.

Engem Szebenben, a mint alkonyat tájban egy mosóné ruhájában a kaszányából ki akartam illanni, szökésen értek. Mikor hosszú kardosan, vigánosan kihallgatásra vetettek, azt kérdezte a muszka hadbíró: miért akartam elszökni? Erre azt feleltem: az éhség kényszerített, mert a mit

adnak eledelt, ehetetlen. Ezt, fiatal korom s a reudkívüli körülményeket tekintetbe véve, csupán 14 napi kaszányai elzárásra ítéltettem, mit én egy muszka hadnagy társaságában, ki nek főbbüne az volt, hogy egy érdemrendjeles muszkát pofon ütött, ki is töltöttem.

Ebben a fogságban nekem dupla hasznom volt. először az, hogy jobban voltam élelmezve, azt ettem, mit a muszka hadnagy; másodsor az, hogy fogságom ideje alatt három transzportban a foglyokat úgy elszállították Itáliába, hogy mikor én ismét osztrák fogoly lettem, alig voltunk a nagy kaszányában 5–6-on foglyok, ezek közt is négy pap volt. Szerencse, hogy a kaszányában a földözetet a muszkák tartották, mert különben máskép adom meg a kísérletnek az árát. Most már ily csekély számra kevés gondot fordítottak és én ismét szökésre kezdtem gondolni, mi nekem néhány nap mulva egy kézdívásárhelyi asszony közreműködése mellett sikerült is szerencsésen.

Ez az asszonyság pálinkát szállított volt Szebenbe; e mellett fia után puhatolódzott; így találkoztam véletlenül vele a kaszánya udvarán. Én röviden elmondtam neki tervemet, szándékomat. Ő nem tett az ellen semmi kifogást s megígérte, hogy szekerén Háromszékre szállít. A nehezebb baj az volt, hogy miképpen tudjam egy mudi-rsákban levő kevés portékámat a kaszányából kihozni. Erre nézve úgy egyeztünk meg, hogy ő alkonyat tájban a kaszánya mögött a sétatéren megjelenik s én a mudi-rsákot egy kedvező pillanatban az ablakon levetem, mit ő felvéve, azzal a sétatér déli végén a fák közt megvár. Minden tervszerűleg megtörtént és én már jó szürkületben ama jólelkű asszony szekerén a szánában hevertem, honnan Maksáig talán háromszor szálltam le.

Ki volt, hogy hívták az én asszonyomat, ma már nem tudom. Ugy tetszik nekem, mintha tán Fülöpné asszony lett volna. Bárki volt, tudom, eddig elhalt, mert már abban az időben koros, elhízott asszony volt. Télem megérdeim, hogy 41 év mulva is utána mondjam: Nyugodjék csendesen!

Ime, t. olvasó, ígéretemnek, illetve elbeszélésnek végén vagyok. Most, mint beteg ember, leteszem gyeuge tollamat s soraimat csupán ezen pár szóval zárom le: Megnyugszom, eltáradék... Eltem utja tart-e még?

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Ifj. Dobay János.

Nyílt tér.*

Hamisitott fekete selyem.

Égessünk el egy kis darabot azon szövettől, melyből venni szándékozunk és a netáni hamisítás azonnal kiderül. Valódi, tisztán festett selyem ugyanis azonnal összekondorodik, tüze gyorsan kialszik s csekély világosbarna hamvat hagy hátra. Hamisitott selyem (mely könnyen zsirfényűvé és törékeny lesz) lassan tovább ég, különösen az ontok szélek senyvednek tovább (ha tulságosan vannak festanyaggal telítve.) Hátra hagyott hamva sötétbarna, mely a valódival ellentétesen nem kondorodik össze, csak meggyöbül. A valódi selyemhamvat, ha összenyomjuk, elporlik, a hamisitotté nem. **G. Henneberg** (cs. és kir. udv. szállító) Zürichben szívesen küld miniatúrákat valódi selymeszövetekből mindenkinek. Szállít egyes öltözeteket és egész végeket portó- és vámmmentesen házhoz.

* E rovatban megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

Árlejtési és árverezési hirdetné ny.

I. A kovássza vajnafalvi fürdőtelepen levő „Pokolsár”, „Mikes” és „Sós” fürdők medrei és kabinjaik az 1891. évi fürdő-évadra újból építendőek lévén, e czélból f. évi november 30-án d. e. 9 órakor Kovássza község hivatalos helyiségében zárt ajánlati versenytárgyalással egybekötött nyilvános árlejtés tartatik.

Erről versenyezni szándékozók oly megjegyzéssel értesítettnek, hogy a zárt ajánlattevők tartoznak a költségvetésileg megállapított kikiáltási árak 10%-os bánatpénzzel ellátott zárt ajánlatukat a fürdő-részvénytársaság pénztárába jelzett nap délelőtti 8 óráig annyiival inkább beadni, mivel a később érkezettek nem fognak tekintetbe vétetni. A nyílt árlejtési kívánók a 10%-os bánatpénzt a tárgyalás megkezdésekor lesznek kötelesek befizetni. A zárt ajánlattevők által az elengedendő % számmal és betűvel világosan megjelölendő mindenik fürdőre nézve.

A „Pokolsár“-ra nézve kikiáltási ár	3336 frt 28 kr
A „Mikes-lobogó“-ra nézve	2500 frt — kr
és a „Óskut“-ra nézve	2600 frt — kr
összesen	8436 frt 28 kr.

Az építkezésekre vonatkozó műszaki rajzok és iratok, valamint a feltételek egyelőre a megyei építészeti hivatalnál, utolsó hétben pedig Kovászna községi házában — a vezérigazgató irodájában — a rendes hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Az alaplunkát tervezetében a kiadás idejéig teendő változás a kikiáltási árt is megváltoztatván, az a műszaki iratokból előre megtudható.

II. Az Apor féle telken több párczellára felosztott villa-helyiségek a fenjelzett napon d. u. 2 órától kezdődőleg nyilvános árverés útján örök áron eladatnak.

A kikiáltási ár minden egyes párczellára 120 frt leend, melynek 10%-át vásárolni szándékozók a bizottság kezéhez előre lefizetni kötelesek.

Az egyéb feltételi pontok a vezérigazgatónál megtekinthetők.

Kovácsnán, 1890. november 14 én.

Csia György,
vezérigazgató.

Sz. 5135./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Szentkatolna községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 19-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Vajna Dénes kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Páll Venczel,
jegyző.

Sz. 5130./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Barátos községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 15-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Bocskor Kálmán,
jegyző.

Sz. 4805./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Karatna községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 17-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Vajna Dénes kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 14-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Páll Venczel,
jegyző.

Sz. 5002./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Oroszfalu községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 18-ának d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Vajna Dénes kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 21-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Páll Venczel,
jegyző.

Sz. 5133./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Bölön községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 15-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Bocskor Kálmán,
jegyző.

Sz. 5136./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Kovászna községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 15-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Bocskor Kálmán,
jegyző.

Sz. 5007./1890.

polg.

Hirdetmény.

Esztelnek községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 15-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Bocskor Kálmán,
jegyző.

Sz. 5153./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Nyujtód községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 15-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Bocskor Kálmán,
jegyző.

Sz. 5005./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Kálnok községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 15-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 25-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Páll Venczel,
jegyző.

Sz. 4754./1890.

polg.

Hirdetmény.

A Peselnek községben gyakorolt italmérés jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére s az igények tárgyalására határidőül 1890. évi december 22-ének d. e. 9 órájára a kir. törvényszékhez Elekes Béla kir. törvényszéki bíró hivatalszobájába kitűzetett. Mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, a kiknek az idéző végzés külön nem kézbesítettik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire, ezenel idéztetnek.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék 1890. évi október 14-én.

Ponori Sándor,
elnök.

Páll Venczel,
jegyző.